

РЕШЕНИЕ

№ 210

гр. Шумен, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, VII-И СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Теодора Р. Йорданова-Момова

при участието на секретаря Елена Вл. Пенчева
като разгледа докладваното от Теодора Р. Йорданова-Момова Гражданско дело № 20213630103022 по описа за 2021 година

Предявени са обективно съединени искания с правно основание чл. 127, ал. 2 от СК и чл. 127а, ал. 2 от СК.

В исковата си молба ищцата Р. Б. П. твърди, че с ответника К. Г. Г. са родители на детето К.К.Г, родена на 22.10.2020 година. От началото на съвместното им съжителство, което било кратко, между двамата съществувало напрежение, възниквали скандали и се разделяли. Причина за това бил агресивния характер на ответника, ревността му и желанието за контрол над ищцата. На 27.03.2021 г. страните окончателно се разделили след пореден скандал, в хода на който Г. нанесъл на П. удари в областта на главата в присъствието на детето. В резултат, с решение по гр.д. № 1023/2021 г. по описа на ШРС, съдът наложил на ответника мерки за закрила спрямо Р. П. и детето със срок 10 месеца. Независимо от това, Г. продължил да упражнява тормоз спрямо ищцата, като я преследвал, заплашвал и се държал агресивно. От раздялата на родителите и понастоящем, Х полагала грижите по отглеждането и възпитанието на детето. Същата била активно подпомагана от своята майка, която независимо, че била установена трайно в Република Италия, се завърнала в родината с цел оказване на помощ на дъщеря си. От друга страна, ответникът не подпомагал издръжката на детето си. Освен това, възходящите на ищцата били трайно установени в Република Италия, като тя имала желание да ги посещава заедно с К. Ответникът, обаче, отказвал да даде съгласие за пътувания на детето. Моли съда да постанови решение, по силата на което: да бъде постановено малолетното дете на страните – К.К.Г да живее при нея, да ѝ бъде предоставено упражняването на родителските права, да бъде определен режим на лични отношения на ответника с детето и съгласно чл. 127, ал. 2 вр. чл. 142, вр. чл. 143, ал. 2 от СК, ответникът Г. да бъде осъден да заплаща на детето си К

месечна издръжка в размер на 200,00 лв., считано от депозиране на исковата молба; да бъде дадено разрешение за издаване на паспорт за пътуване извън пределите на Република България на малолетното лице К.К.Г и разрешение на същото да излиза извън пределите на Република България до страните – членки на Европейския съюз – безсрочно. Прави искане ответникът да бъде осъден да заплати направените деловодни разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, ответникът, чрез пълномощника си – адвокат, подава отговор на исковата молба. Същият оспорва претенциите, както и обстоятелствата, изложени в нея. Заявява, че също желае да му бъде предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето и ищцата да бъде осъдена да плаща издръжка за същото. Твърди, че П. не разполага с родителски капацитет, тъй като употребява наркотични вещества. Излага, че редовно подпомагал ищцата в отглеждането на детето. Счита, че претенцията по чл. 127а, ал. 2 от СК е изцяло неоснователна, навеждайки довод, че ако детето напусне пределите на страната, ще бъдат прекъснати контактите му с него. Моли исквете да бъдат отхвърлени като неоснователни, като му бъдат присъдени деловодните разноски.

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност се установи от фактическа страна следното:

Видно от приложеното по делото удостоверение за раждане от 25.10.2020 г., изд. въз основа на акт за раждане № 1024/25.10.2020 г., съставен от длъжностното лице по гражданското състояние в Община Шумен е, че Р. Б. П. и К. Г. Г. са родители на детето К.К.Г, род. на 22.10.2020 г. По делото е представено удостоверение № 27-00127629/16.11.2021 г., изд. от ТП на НОИ гр. Шумен, в което се сочи, че през периода м. октомври 2020 г. – м. октомври 2021 г. Р.П. получава обезщетение за бременност, раждане и отглеждане на дете в размер на минималната работна заплата за страната. Ищцата представя и трудов договор № 7/03.06.2020 г., от който се установява, че същата полагала труд като отговорник ателие и получавала трудово възнаграждение в размер на 610,00 лв. месечно. Съдът констатира от студентска книжка за факултетен номер 1840140001, изд. от ШУ „Епископ Константин Преславски“ гр. Шумен, че П. е студент в специалността „Педагогика на обучението по изобразително изкуство“, като през учебната 2021/2022 г. е в четвърти курс на обучение. Видно от материалите по приложеното гр.д. № 1023/2021 г. по описа на Районен съд – Шумен е, че въз основа на депозирана от Р.П. молба за защита от домашно насилие на 19.04.2021 г., с Решение № 181/01.06.2021 г. съдът постановил издаване на заповед за защита, по силата на която К.Г. бил задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо ищцата и детето К; същият бил отстранен от съвместно обитаваното с ищцата жилище и му било забранено да приближава П. и К за срок от десет месеца, било определено временно местоживееие на детето при майката. К.Г. представя декларация от 24.02.2022 г., в която заявява, че е регистриран като земеделски производител и се осигурява върху сума в размер на 420,00 лева. От представените 7 бр. преводни нареждания се установява, че в периода 31.03.2020 г. – 24.09.2020 г. К. Г. превеждал различни суми на ищцата. Ответникът представя и касови бонове, отразяващи закупени

стоки от „Лидл България“. Съдът констатира от писмо изх. № ИЗ-112/01.02.2022 г. на ДПБ с. Царев брод, че Р.П. не се води в регистъра на психиатричното заведение. След изискване са представени и два броя справки от 12.02.2021 г. и от 13.05.2021 г., изготвени от полицейски служители, посетили адреси по сигнал на Р.П..

В изискания социален доклад, изготвен от социален работник при Дирекция „Социално подпомагане“ общ. Шумен е отразено, че непосредствените грижи по отглеждането на детето на страните се полагат от ищцата. Същата била подпомагана от своята майка, като тримата обитавали апартамент, находящ се в гр. Шумен, собственост на родителите на П.. Били осигурени добри битови условия. Ищцата била студентка в четвърти курс, като понастоящем била в отпуск за отглеждане на дете. От друга страна, ответникът живеел при родителите си в апартамент в гр. Шумен, където също били осигурени добри битови условия. Г. заявил, че се издържа от спестявания, като бил регистриран и като земеделски производител.

Разпитаните като свидетели Е Б (майка на ищцата), Д П. (сестра на ищцата) и М.Д излагат, че съвместното съжителство на родителите било съпътствано от скандали. При краткия им съвместен живот обитавали апартамента на родителите на ищцата, находящ се в гр. Шумен. След раждането на детето ответникът пребивавал във Федерална република Германия, като след завръщането му конфликтите продължили и се стигнало да напускане от Г. на съвместно обитаваното жилище през м. януари 2021 г. И тогава, и впоследствие, ответникът проявявал ревност спрямо съжитЕта си, държал се изключително агресивно, имало случаи на заплюването ѝ в лицето от негова страна, на физическо насилие. Това поведение на Г. продължило и след издаването през м. юни 2021 г. на заповед за защита от домашно насилие. От момента на раздялата на родителите, детето К било отглеждано от своята майка, подпомагана от своята майка – свид. Б. Последната, заедно със съпруга си, трайно се установила отпреди повече от 20 години в Република Италия, но през м. април 2021 г. се завърнала в страната, за да подпомага дъщеря си при отглеждането на детето. Доходите на разширеното семейство се формирали освен от обезщетенията на ищцата за майчинство и от изпращаните от бащата на последната парични средства. Г. правил няколкократно подаръци на К. Поради упражнявания от ответника психически тормоз и независимо от постановените мерки за закрила по ЗЗДН, П. не отказвала на ответника срещи с детето, но те веднага прераствали в обиди и закани спрямо нея. Трите свидетелки отричат Р.П. да употребява наркотични вещества. Тъй като семейството на ищцата било трайно установено в Република Италия, тя имала желание да посещава посочената държава, заедно с детето си. СвидетЕта Е. Б излага, че дъщеря ѝ има желание изцяло да отглежда детето в Република Италия.

В хода на производството, като свидетели са разпитани и Ж.К, Н.Г (майка на ответника), и Г. Г. (баща на ответника). Същите излагат, че ищцата, по време на цялото съжителство с ответника, по време на бременността си и след раждането на детето, редовно пушела цигари с марихуана. Именно във връзка с тази зависимост възниквали скандали между страните по делото. Ищцата препятствала контактите между детето и баща му, както

и с дядо му и баба му по бащина линия.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Досежно искането с правно основание чл. 127, ал. 2 от СК:

Съгласно разпоредбата на чл. 127, ал. 2 от СК, когато родителите не живеят заедно и не могат да постигнат съгласие относно местоживеенето на детето си, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му, спорът се решава от съда. Претенции за местоживеенето на детето К и за упражняването на родителските права спрямо него са предявени от двамата родители.

Установи се по делото, че родителите на детето не са сключвали граждански брак и са разделени отпреди около година. Оттогава грижите по отглеждането и възпитанието на К били поети изцяло от майка му – ищцата, активно подпомагана от своята майка.

При разделеното живеене на родителите липсва обективно възможността да вземат текущи решения относно цялостното упражняване на родителските права, както и ежедневно да решават въпроси, свързани с конкретни права на детето. Когато родителите са трайно разделени или когато не са в граждански брак и не живеят заедно, с решението си по чл. 127, ал. 2 от СК съдът следва да определи не само при кого от тях да живее детето, но и кой от родителите да упражнява родителските права.

При определянето на родител, който еднолично ще упражнява родителските права в бъдеще, следва да се държи сметка за интересите на детето. В понятието „интереси на детето” се включват необходимостта от правилното му отглеждане и възпитание, създаване на трудови навици и дисциплинираност, подготовка за общественополезен труд. В това понятие влизат и материалните интереси на детето – обезпечаване на жилище, битови условия, управление на имуществото и грижи за съхранението му, представителство и други. Решаващо значение за интересите на детето има цялата съвкупност от интереси, но от аспекта на всестранното развитие на личността. От значение за определяне на мерките по упражняване на родителските права е съвкупността от обстоятелствата във всеки конкретен случай, които са от най-разнообразно естество: **възпитателски качества на родителите** – в случая съдът приема, че и двамата родители на децата не притежават в пълнота родителските качества, необходими за тяхното правилно отглеждане и възпитание. Съдът приема, че в известна степен, качествата на П. преобладават, тъй като през изминалия период от време именно тя ги е проявила активно, отглеждайки детето самостоятелно. Основание за този извод на съда е установеното по делото фактическо полагане на грижи от раждането на детето единствено от ищцата. За последната, обаче, са налице данни, че употребява наркотични вещества – марихуана. Ответникът, от друга страна, не е полагал преки грижи за детето. Инцидентното купуване на стоки за детето в никакъв случай не променя този факт. Освен това, доказва се по делото, че Г. е много агресивен, вкл. и в присъствието на детето. **Желанието на родителите** – изявена е готовност от страна и на двамата родители да отглеждат и възпитават детето; **полът и**

възрастта на детето – К е момиче на 1 година и пет месеца – възраст, при която ежедневната непосредствена майчина грижа е незаменима; **социално обкръжение** – социалната среда, в която предстои да живее детето е в зависимост от обкръжението на родителя, на когото ще се предостави упражняването на родителските права. Този критерий определя възпитателното въздействие на околната социална среда. В тази насока, съдът счита, че благоприятна за развитието на детето е социалната среда в дома на ищцата. Това е обстановката, с която детето е свикнало, в която е от раждането си. **Жилищно-битови и други материални условия на живот** – установи се, че в жилището и на двамата родители са осигурени добри битови условия; **подкрепа на близки и роднини**: в тази насока се установи, че и двете страни разчитат на подкрепа от роднини, като при ищцата тази подкрепа е доказана през изминалия период.

След извършената съвкупна преценка на обстоятелствата, имащи значение за интересите на малолетното дете, съобразявайки и становището на социалните работници, изготвили социалния доклад по делото, съдът счита, че следва да бъде определено детето К да живее при своята майка – Р.П., която ще упражнява родителските права по отношение на същото. Независимо, че съдът не е задължен да определя адреса, на който ще живее детето, предвид ниската му възраст, наличието на създадена социална среда, осигуряваща условия за неговото нормално физическо, интелектуално и социално развитие, съдът намира, че детето следва да живее в жилището на своята майка, по регистрирания от последната постоянен адрес (понастоящем в гр. Шумен).

С оглед установените по делото обстоятелства, обсъдени по-горе при определяне на местоживеенето и родителските права спрямо детето, съдът намира, че на бащата следва да бъде определен режим на лични отношения с детето К както следва: до навършване на 3-годишна възраст от детето – всяка първа и трета събота от 10,00 часа до 18,00 часа; след навършване на тригодишна възраст от детето – всяка първа и трета седмица от месеца – от 10,00 часа в събота до 18,00 часа в неделя (с преспиване), както и 10 дни през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск. При определяне на този режим, съдът съобрази понастоящем ниската възраст на детето, обстоятелството, че детето не е отчуждено от баща си, фактът, че агресивното поведение на ответника е насочено към ищцата, а не към детето, както и наличието на битови условия у същия в жилището на родителите му за осъществяване на контактите.

Досежно определянето на издръжка на децата по реда на чл. 127, ал. 2 вр. чл. 143, ал. 2 от СК:

Установи се по делото, че след настъпилата раздяла между страните, детето К било отглеждано, възпитавано и издържано от майка си, активно подпомагана от своята майка. При определяне на размера на необходимата за детето издръжка, настоящият състав съобрази възрастта на детето, нуждите му и материалните възможности на родителите му. Ищцата претендира месечна издръжка в размер на 200,00 лв. Майката получава обезщетение за отглеждане на дете в размер на минималната работна заплата. Ответникът не представя документи, от които с категоричност да се установи размера на трудовите му

възнаграждения, като декларира, че се осигурява върху сума в размер на 420,00 лева. Съдът, с оглед възрастта на ответника, липсата на доказателства за намалена трудоспособност, приема, че същият може да реализира доход в размер на минималната работна заплата, установена за страната. Не са налице алиментни задължения на страните към други лица. След извършване на преценка за нуждите на детето, както и за материалните възможности на родителите му, съдът определя обща месечна издръжка за детето К в размер на 300,00 лв., от които бащата следва да заплаща по 190,00 лв. месечно. Останалата част от определената обща издръжка на детето следва да се заплаща от майката. По-голямото парично участие на бащата е обусловено от факта, че непосредствената тежест от грижите по отглеждането и възпитанието на детето се понася от майката.

Размерът на така определената издръжка се дължи от датата на депозиране на исковата молба – 16.11.2021 г., ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, до настъпване на причини, изменящи или погасяващи правото на издръжка.

Касателно исканията с правно основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1 от СК:

Подадена е молба за решаване на спор при разногласие между родители, за издаване на паспорт и пътуване на детето на страните в чужбина. В това производство съдът не решава този правен спор със сила на пресъдено нещо, а само администрира материалните правоотношения, преценявайки конкретните факти с оглед интересите на детето и вземайки предвид и правата на родителите, замества или отказва да замести липсващото съгласие на единия родител за издаване на паспорт и за пътуването на неговото дете извън пределите на Република България. С оглед изрично заявеното от ответника оспорване на това искане, по делото е установен правният интерес на ищцата от предявяването му по съдебен ред.

Ищцата моли за съдебно разрешение за издаване на паспорт на малолетното дете К и за разрешение на същото да излиза извън пределите на Република България до страните – членки на Европейския съюз – безсрочно единствено със съгласието на своята майка.

В чл. 13, т. 2 от Всеобщата декларация за правата на човека, приета и провъзгласена с Резолюция 217 А (III) на ОС на ООН от 10.12.1948 г. и чл. 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон и обнародвана в ДВ, бр. 66/14.08.1992 г. (част от вътрешното право на Република България – арг. чл. 5, ал. 4 от КРБ), е въздигната като основно право на човека възможността да напуска всяка страна, включително и своята, и да се връща в страната си, като това естествено, основно човешко право може да бъде ограничавано от административните или съдебните органи на съответната държава само по изключение и то ако тези правни основания са уредени в закон (в тесния смисъл на този термин), и са необходими в едно развито общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Това основно човешко право е обявено в КРБ като основно право и на гражданина в разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от КРБ, като неговото ограничаване е допустимо, само ако е предвидено в закон – за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Тъй като децата не

могат да изразяват правновалидна воля (малолетните са недееспособни), респ. тяхната дееспособност е ограничена (при непълнолетните) и за да извършват правни и фактически действия е необходимо техните родители, като законни представители, да осъществяват от тяхно име определени правни действия, респ. да предоставят попечителско съдействие – арг. от чл. 3, ал. 2 и чл. 4, ал. 2 от ЗЛС, законодателят е въвел специални норми, насочени към охраняване на техните права и законни интереси, с цел да се защити телесната им неприкосновеност, здраве и морал, както и с цел да се обезпечи тяхното нормално физическо, психическо, духовно и културно развитие като свободни личности.

В съответствие с международните правни актове, по които Република България е страна, е създадена детайлизирана вътрешна нормативна уредба, гарантираща правото на детето, когато родителите са разделени и не упражняват съвместно родителските права, на местоживеене при единия родител, но с гарантираната и призната от закона възможност за широк личен контакт между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права. Именно във висш интерес на всяко дете е да се предвидят такива нормативни правила, които да обезпечат правната възможност за неговото пълноценно общуване с двамата родители в тяхната семейна среда, в случай че те са разделени и не упражняват съвместно родителските права.

Израз на тази закрила на основните човешки права на детето представлява уредената и гарантирана в чл. 127, ал. 1 от СК правна възможност на родителите, които не живеят заедно, по общо тяхно съгласие да решат всички съществени въпроси, касаещи интересите на детето, а именно местоживеенето му, упражняването на родителските права, личните отношения с него и издръжката му. Видово проявление на този принцип представляват правните норми, уредени в чл. 127а, ал. 1 и ал. 2 от СК, които предписват, че въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а когато родителите не постигнат съгласие за това, спорът между тях се решава от съда. За да се обезпечи възможността на родителите по взаимно съгласие да определят дали, кога, за какъв период и за каква дестинация детето да напуска пределите на Република България, в чл. 76, ал. 9 от ЗБЛД е уредено правомощието на компетентните административни органи да забранят напускането на страната на дете, което не притежава нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от своите родители.

Когато родителите не могат по взаимно съгласие да решат въпроса за излизането на детето извън пределите на страната, този спор може да бъде разрешен от съда, който да замести липсващото съгласие на единия родител. Но с оглед защита правата на детето заместването на съгласието трябва да се отнася за определен, конкретен случай, за да може съдът да прецени дали излизането извън пределите на страната е в изключителен интерес на детето, като се вземе предвид и правото на всеки от родителите да осъществяват пълноценно общуване с него. Именно с оглед конкретната преценка на интереса на детето е недопустимо да се дава заместващо съгласие безсрочно, за неопределен период и без да са описани конкретните факти, обуславящи необходимостта на детето да напуска териториалните

предели на Република България.

В тази насока е формирана задължителна съдебна практика, в която безпротиворечиво е застъпено следното обобщено становище: разрешение за неограничено извеждане на детето от територията на страната без съгласие на единия от родителите, не е в интерес на детето. Разрешение може да бъде дадено за определен период, в определена държава или в държави, чийто кръг е определяем или за неограничен брой пътувания, през определен период от време, но също до определени държави, като интересът на детето се преценява във всеки конкретен случай.

В противоречие с горното е искането на ищцата да бъде разрешено на малолетната К да пътува до държави-членки на Европейския съюз, за неопределяеми периоди от време безсрочно. В тези случаи, съдът е длъжен служебно, с оглед интересите на детето да определи тези периоди.

По делото бе установено, че майката на детето се е установила трайно в гр. Шумен, където учи и полага труд. Доказа се, че в Република Италия от години живеят родителите на П., а сестра ѝ – в Кралство Испания.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, намира, че в интерес на детето е същото да пътува в чужбина, за да продължи да поддържа контакти със свои роднини, да придобива впечатления за културата на други държави, спомагайки му да разшири своя мироглед и да затвърди чуждоезикови познания.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че молбата за допускане на заместващо съгласие на родителя на детето К Га – К.Г. за издаване на паспорт и за разрешаване на детето да пътува извън пределите на страната, се явява основателна. Неоснователно е възражението на ответника, че искането следва да бъде отхвърлено, тъй като ищцата възнамерява да се установи в Република Италия и по този начин да го лиши от лични контакти с дъщеря му. На първо място, действително, налице са данни (съдържащи се в показанията на свид. Е. Б), че ищцата има намерение да заживее трайно на територията на посочената държава, но понастоящем същата обосновава искането си с необходимост единствено от посещение на родителите ѝ. На следващо място, Република Италия е държава-членка на ЕС, на чиято територия е гарантирано изпълнението на българско съдебно решение.

С оглед обстоятелствата, посочени като причина за бъдещите пътувания, настоящият състав намира, че разрешението следва да бъде дадено за излизане в период от пет години, считано от датата на влизане на решението в сила, извън пределите на Република България – в Република Италия и в Кралство Испания – два пъти годишно, за периоди от десет дни.

По разпределението на разноските по делото:

Всяка от насрещните страни прави искане за присъждане на направените по делото разноски, като списък по чл. 80 от ГПК се представя единствено от ищцата.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата направените разноски по делото в общ размер 675,00 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

На основание чл. 127, ал. 2 от Семейния кодекс, ПОСТАНОВЯВА детето К.К.Г с ЕГН ***** да живее при родителя си Р. Б. П. с ЕГН ***, с адрес: гр. Шумен, ул. „Р.пр” № 34, ет. 6, ап. 28.

ПРЕДОСТАВЯ упражняването на родителските права по отношение на детето К.К.Г с ЕГН ***** на майката Р. Б. П. с ЕГН ***, като определя режим на лични отношения на бащата К. Г. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Шумен, ул. „И.П“ № 9, с детето К, както следва: **до навършване на 3-годишна възраст** от детето – всяка първа и трета събота от 10,00 часа до 18,00 часа; **след навършване на тригодишна възраст от детето** – всяка първа и трета седмица от месеца – от 10,00 часа в събота до 18,00 часа в неделя (с преспиване), както и 10 дни през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск.

ОСЪЖДА К. Г. Г. с ЕГН ***** да заплаща **на основание чл. 127, ал. 2 вр. чл. 143, ал. 2 от СК**, на детето К.К.Г с ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител Р. Б. П. с ЕГН ***, месечна издръжка в размер на 190,00 лв. (сто и деветдесет лева), по банкова сметка ***, считано от 16.11.2021 г., с падеж – пето число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпването на законни предпоставки за изменение или за прекратяване на издръжката, ведно със законната лихва върху всяко забавено месечно изплащане, на основание чл. 146, ал. 1 от СК.

На основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1 от Семейния кодекс, ДОПУСКА издаването от компетентния орган по ЗБЛД на паспорт на малолетната К.К.Г с ЕГН *****, родена на 22.10.2020 г. в гр. Шумен от родители Р. Б. П. с ЕГН *** и К. Г. Г. с ЕГН *****, по заявление по чл. 45, ал. 1 от ЗБЛД, подадено само от родителя му Р. Б. П., без съгласието на другия родител К. Г. Г..

На основание чл. 127а, ал. 2 вр. ал. 1 от Семейния кодекс, РАЗРЕШАВА на малолетната К.К.Г с ЕГН *****, родена на 22.10.2020 г. в гр. Шумен от родители Р. Б. П. с ЕГН *** и К. Г. Г. с ЕГН *****, **ДА ПЪТУВА, в период от ПЕТ ГОДИНИ**, считано от датата на влизане в сила на настоящото решение, извън границите на Република България, както следва: **до Република Италия и Кралство Испания** – два пъти годишно, за периоди от десет дни, заедно с майка си Р. Б. П., без съгласието на баща си К. Г. Г..

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, **ОСЪЖДА** К. Г. Г. да заплати на Р. Б. П. направените разноски по делото в размер на 675,00 лева (шестстотин седемдесет и пет лева).

Решението, на основание чл. 259, ал. 1 от ГПК, може да се обжалва с въззивна жалба, пред Окръжен съд – Шумен, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____